

A miniszter körülbeül így felelt:

— Igaz is, meg nem is. Az effektív deficit tényleg tíz millió frank volt. De a városi és állami fogyasztási adó- és jövedék révén a plusz-bevétel ugyanazon évben 12 millió volt, város kereseti és fogyasztási forgalma pedig 150—160 millióval volt nagyobb az előző évinél, amiből az államra is jutott legalább tíz percent, a többi 130—140 millió azonban az iparosok és kereskedők fokozott keresetét képezte.

Kicsiben állhat ez a szegedi kiállításra is. Nem akarom a közönséget és a várost e tekintetben illúziókban ringatni, de annyi bizonyos, hogy amit a város és az állam e kiállításra befektet, ezt más révén gyümölcsözőleg föltétlenül visszakapja.

Bródy Sándor Szegeden.

— Beszélgetés mindenről, meg egyről-másról. —

(Saját tudósítónktól.) Csütörtökön éjjel a Budapest felől robogó gyorsvonalat ilusztris vendéget hozott Szegedre. Bródy Sándor, az európai nevű magyar író érkezett meg, hogy résztvegyen Lajos király válik és a Fejedelem című darabjainak próbáin és a bemutató előadásán. Az ilusztris vendéget tisztelői a vasút állomásán fogadták és az ezüsthaju, de ifjú bohémlelkű íróval együtt maradtak egész a kora reggeli órákig. Ez a néhány óra éppen elég volt, hogy Bródy Sándor intim dolgokat meséljen el az ő igazán tartalmas életéből.

Amit elmondott és ahogyan elmondta, az csupa szín, csupa lázasan lüktető életigazság volt. Mély igazságok: bearanyozva az ő nagy-szerű, kiváltságos bohémlelkének csudás zománcával. Minden mondata, minden szava írói egyéniségének egy-egy jellemző vonása. Közvetlen őszinteséggel beszélt, minden póz nélkül.

A kávéház füstös levegője, az éjszakai könyvnyelvi élet a legmegfelelőbb milió volt, mikor a nagy magyar író vallott.

— Régi darabom premiérjére jöttem, fiukák, — kezdte a beszédét. — Igaz, hogy tíz évvel ezelőtt megbukott ez a darab a Nemzeti Színházban, de Németországban olyan sikere volt, hogy erős meggyőződésemm lett, hogy a bukásban nem a darab, hanem a közönség volt a hibás. Azóta változtak a viszonyok, az esztétikai ízlés finomodott, az irodalmi irányzat is más irányban halad. A szegedi közönség kritikájára bízom magam. Ha itt sikerül a bemutató, Budapesten is felelevenitem ezt a régi darabomat.

— Miért nem Budapesten csinálta meg a reprizt? — kérdeztük az írótól.

— A szegedi közönség is van olyan szakértő, mint a budapesti. Elvégre az egész mindegy. Fő az, hogy most sikerüljön. Drukkolok egy kicsit. Nem is annyira az előadástól félek, mint a konferálástól.

— A konferálástól?

— Igen. Egy meggondolatlan pillanatban megígérttem Almásy Endrének, hogy a darabom bemutatóján konferálni fogok. Soha életemben nem szerettem nyilvánosan szerepelni. Nagyon rossz szónok vagyok, — szerénykedett az ezüstös haju író. — Emlékszem reá, hogy egyszer már szerepeltem nyilvánosan, mikor Vázsonyi Vilmost először választották meg a Terezyvárosban képviselőnek. Akkor is úgy löktek fel a pódiumra. Arra már nem emlékszem, hogy a beszédem jól sikerült-e, de az bizonyos, hogy Vázsonyit megválasztották. Hej, de akkor még minden másképp volt, — legyintett a kezével mosolyogva a bájosan fecsegő író. —

Akkor még szép ember voltam, ha másnak nem, hát az asszonyoknak tetszettem.

Néhány perenyi szünetet tartott Bródy, mert a szivarja nem akart szelelni.

— Szivar nélkül nem tudok beszélni.

A ropogós media megemberelte magát és bodor füstöt fujva folytatta Bródy Sándor:

— Azt hiszem, sikerül az előadás, — majd hirtelen egy egész más témára tért át:

— Nagyon rosszul fizetik a magyar írókat.

— Még jó, ha fizetik, — jegyezte meg valaki ironikusan a társaságban.

— Igaza van, — sietett válaszolni Bródy. — Nem is lehet megélni abból a rongyos kétszázötven koronából, amit az ember egy novellájáért kap. A vezéreiket jobban fizetik, de azért is csak csekély háromszáz koronát kapok a Pesti Naplótól. Négy-ötezer koronánál egy hónapban alig kereshet többet a szegény íróember. Pedig élni csak kell.

— Bizony kell, sóhajtoztunk és arra a négyöt koronára gondoltunk, ami jelenleg is hiányzott a zsebünkől.

— A Medikus-sal mennyit kerestett mester? — kérdeztük felbátorodva az eddigi intim valóságokon.

— Nagyon keveset, a Vigszínházról kaptam összesen — gondolkozott egy kicsit — huszonegyezer koronát. Ez semmi, remélem, hogy Németországban sokkal többet keresek ezzel a darabbal. Most Reinhardt is elő fog adni egy darabomat. Attól sokat várok.

Már megint a szivarral gyúlt meg a baja a mesternek. Mikor a szivarral befejezte komplikált puhtási gyakorlatait, mosolyogva kezdett bele egy egészen új témába. A novelláiról kezdett beszélni. Meleg hangon emlékezett meg róluk, meglátszott rajta, hogy ezek az ő édes fiaí.

— Ez érdekes, figyeljenek ide. Van egy régi novellám, két iparosról szól, azzal kerestem hatezer márkát. De hogyan kerestem? — az benne a legérdekesebb. A Frankfurter Zeitung egyik számában megtaláltam ezt a két iparosról szóló novellámat. Jót nevettem a dolgon. Eszemben sem volt honoráriumot kérni érte. Már el is felejtettem a dolgot, mikor kimentem Berlinbe egy ügyvédbarátomat meglátogatni, aki figyelmeztetett arra, hogy a német lapok tele vannak az én novellámmal. Itt lehet pénzt szerezni, gondoltam és összegyűjtöttem a német lapokat. Száznegyben jelent meg a novellám. Az ügyvédbarátom felszólította a német lapokat, hogy fizessenek. Per nélkül hatezer márkát kaptam értök. Jó üzlet volt.

A mester nagyot esettintett a nyelvével, jól esett neki a visszaemlékezés. Majd nagyot sóhajtott:

— Bizony a nagy pénztelenségben az is jól esett, ha a postás tíz korona tiszteletdíjat hozott valamelyik apró német laptól, például a Köpenicher Zeitungtól, vagy mit tudom én, melyiktől.

Az öszülő haju, örökifju író jót nevetett ezen a viccen, majd minden átmenet nélkül a gyermekeiről kezdett beszélni.

— A gyermekeimet Szegedre hozom, itt fogom őket iskoláztatni. Szegeden jó a levegő is, a koszt meg kitűnő. Nagyon szeretném őket valamilyen jobb fajta iparshoz adni. Hogy lehetne ilyen helyet találni?

— Hirdetni kellene valamelyik ujságban.

— Na, majd a Délmagyarországba ír maga egy ilyen apróhirdetést, — fordult felém mosolyogva Bródy Sándor.

Az utcákon már dübörögve indultak utnak a teljes kocsi. Reggeledett. Bródy Sándor szívesen készönt el a kis társaságtól, az ajtóból még vissza is fordult:

— A viszontlátásra fiukák.

NAPI HIREK

Nincs kolera.

(Saját tudósítónktól.) Sem a fővárosban, sem Ujpesten nem volt ma sem új koleraeset, ami örvendetes bizonyítéka annak, hogy hatóságaink mind a két helyen szigorúan és gyorsan teljesítették kötelességüket. A belügyminiszter, hogy a fővárost megvédelmezze az esetleges fertőzéstől, bizonytalan időre Zárlat alá helyezte Ujpestet, ahonnan máától kezdve semmiféle ragályfogó és gyanus tárgyat nem szabad kivinni.

Budapesten tegnap két gyanus beteget vittek be a járványkórházba, de mára kiderült, hogy bajuk nem kolera. Tegnap délután be szállították a járványkórházba Molnár János postaszolgát, a kolera gyanuja alatt. Molnár egy éjjel kiheverte a baját, kiderült, hogy egyszerű gyomorrontása volt, mire aztán ma reggel elbocsájtották a Gellért-kórházból. Egy másik kolera gyanus is szabadult ma a járvány szigetéről. Ez Varga Géza kispesti földmives, akit a Szent István-kórházból vittek át a Gellértbe. Néhány napi megfigyelés után kiderült, hogy neki is gyomorrontása volt. Ujabbán gyanus eset sem a fővárosban, sem Ujpesten nem fordult elő. A kolera összevonta ijesztő szárnyait és remélni lehet, hogy elült...

Ma délelőtt Vorng. Mátyás napszámos Örömvölgy-utca 8 szám alatt levő lakásán rosszul lett, hányt. Bevitték a járványkórházba, de rögtön el is bocsájtották. Ugyancsak ma délelőtt szállították be a járványkórházba Molnár János tejkihordófiut, de őt is elküldték, mert semmi baja sincs. Magyarevics Mladen dr. tiszti főorvos kijelentette, hogy négy nap óta Budapesten nem fordult elő kolera megbetegedés. Két nap van még hátra, az inkubációs időből és ha ezalatt sem lesz újabb megbetegedés, úgy a főváros kolera mentes.

A belügyminiszterium egy hatvan lapos füzetben összefoglalta a kolera ellen való védekezés szabályait s ezt a füzetet megküldötte szétosztás végett a törvényhatóságoknak. A hasznos könyvecske mindama intézkedéseket tartalmazza, amelyek a hatóságoknak kolera-veszedelem idején tenniük kell, külön fejezetben tárgyalja a fertőtlenítést, halottak eltemetését, az orvosi vizsgálatot a folyókon való egészségügyi szolgálatot s összegezi a koleráról való tudnivalókat.

— Kérjük azokat a t. előfizetőket, akik a lapot nem kapják pontosan, hogy reklamációjukkal a kiadóhivatalhoz fordulni szíveskedjenek. Telefon-szám 836.

— Olaszok Kossuth Lajos emlékének. Az Interparlamentáris Unió magyar csoportjának tegnap délután a képviselőházban megtartott ülése után a csoport tagjai egy ideig még együtt maradtak, hogy az elutazás dolgát megbeszéljék. A képviselők ez alkalommal örömmel fogadták Kossuth Ferencnek azt a hírét, hogy a turiniak kezdeményezésére Turinban, Milanóban, Florenben és a nagyobb olasz városokban mozgalom indult meg, amelynek az a célja, hogy Kossuth Lajosnak mauzoleumában az olaszok művészi emléket állítsanak föl. Az olasz városok közül többen ötszáz-ötszáz lírát küldöttek e célra a turini bizottságnak.

Iskolakönyvek féláron!

! Az iskolák által hivatalosan előírt
! cikkek legolcsóbb beszerzési helye!
! Ajándéktárgyak óriási választékban!

BARTOS LIPÓT

könyv- és papírkereskedésében

— SZEGEDEN —

Klauzál-tér és Kárász-utca sarkán
a Kossuth-szobor átellenében.

— TELEFON 371. —